

hænderne. Men til gengæld var man måske ikke nået så langt, som vi er nået nu.

Vi er meget tilfredse med, at vi har fået lavet en trappemodell, som indebærer, at hvis væksten i hovedstadsområdet stiger mere end gennemsnittet af væksten i det øvrige land – og det drejer sig om 1 pct. – så træder vi op på denne trappe, og så kan vi gå helt op til 68 pct.

Kl. 14.40

Vi er også tilfredse med, at der bliver en bedre sammenhæng mellem den skat, der udskrives, og det serviceniveau, der ydes. Det var det, jeg var inde på for lidt siden.

Vi synes også, det er vigtigt, at vi har fået et dynamisk system. Det vil sige, at de forandringer, der sker på den økonomiske front i relation til den økonomiske vækst, vil indgå så vel på indtægtssiden som på udgiftssiden; det er regnet ind i den her model.

På indtægtssiden er det i forbindelse med trappemodellen, og på udgiftssiden er det i forbindelse med, at de socioøkonomiske faktorer gradvis fra 2008 får ¼ point højere andel, og det vil sige, at de befolkningsmæssige faktorer altså går ned i andel. Man stiger altså fra de 30 pct. og til 30¼ pct. osv., og det er nøje sammenregnet med udviklingen i de sociale udgifter, som nedfases i forbindelse med grundtakstmodellen, og de er udfaset i år 2010. Det vil sige, at når vi går i gang med den her model, så vil der være en kompensation på det område. Vi er også tilfredse med, at vi har fået en andel af de socioøkonomiske faktorer med, idet den er steget fra 20 pct. til 30 pct.

På indtægtssiden har der jo været en stor diskussion om selskabsskatten. Vi synes og har hele tiden ment, at selskabsskatten skulle indgå i den her udligning, og det er den også kommet til, og det er vi meget tilfredse med. Det er de før omtalte 50 pct. over det landsgennemsnitlige beløb, som tidligere ordførere var inde på; altså, man udligner kun med 50 pct. fra de enkelte kommuners side.

Jeg vil godt sige i den forbindelse, at der har været nogen diskussion om, hvorvidt vi i forbindelse med alt det her ødelægger incitamentet hos de enkelte kommuner. Det har været vigtigt for Det Radikale Venstre, at det fortsat skal være sådan, at kommunerne har et incitament til at drive deres kommune, så der er sikkerhed for, at man løser de opgaver på den bedst mulige måde og bruger de penge, det er nødvendigt at bruge – men heller ikke flere penge, end det er nødvendigt. Man skulle nødtigt komme i en situati-

on, hvor man kunne sige, at man over udligningen kunne læne sig tilbage og så få penge andre steder fra.

Det hænger så f.eks. sammen med, at vi i forbindelse med særlig vanskeligt stillede kommuner, f.eks. Bornholm og Lolland, har fremsat et forslag om, at man skal lave et udviklingsprogram, så disse kommuner kan gå i gang med at planlægge en politik, som kan være med til at bedre deres situation, og ikke bare modtage penge, hvilket måske kunne føre til, at de ikke gjorde den indsats, som var nødvendig.

Vi har fået et mere gennemskueligt system. Hver kommunes situation beregnes nu ud fra den strukturelle situation, altså ud fra, om man har et strukturelt overskud eller underskud. Det er nettobeløb. Det vil sige, at for hver kommune kan man se, om den altså skal være nettobetalende eller nettomodtagende. Der udlignes så på det beløb med de procenter, som jeg var inde på før.

Så har der i forbindelse med diskussionen været nogle, som har ment, at det da er helt vildt, at vi ikke har leveomkostningerne med, for der er lavet nogle beregninger, der viser, at hvis eksempelvis en familie tjener 513.000 kr. og har en bolig på 140 m², har de, tror jeg, 107.000 kr. til rådighed, hvis de bor i en af de storkøbenhavnske kommuner – jeg tror, det var Frederiksberg eller Gentofte – og hvis de bor i Lemvig, tror jeg, det var noget med, at de har to hundrede og nogle og firs tusinde kroner til rådighed.

Jeg vil bare bede de mennesker, der har været inde på det, om at tænke på, hvad konsekvensen ville være, hvis man tog fra de kommuner, der har det laveste beskatningsgrundlag, dvs. de relativt fattigste kommuner, og gav til de kommuner, der som i det her tilfælde har borgere med nogle høje leveomkostninger. De ville jo alt andet lige betyde, at priserne på husene kunne stige yderligere i de kommuner, fordi man faktisk kompenserede de rige kommuner for, at de havde en attraktiv placering, måske nogle smukke udsigter osv., og det ville da være fuldstændig absurd. Det er det ene.

Det andet er, at det her er en reform, som omhandler kommuners økonomiske situation, den omhandler altså ikke leveomkostninger. Jeg vil meget gerne i anden sammenhæng diskutere de boligudgifter og den skævhed, der er i det, med dem, der har den her opfattelse. Jeg synes også, det er et problem, at folk med mellemindkomster har vanskeligt ved at bosætte sig i Københavnsområdet, fordi priserne er kommet så højt